

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ КРАДІЙКА В МОРІ

|

АРНСЬКЕ МОРЄ

Делайла Бард знала, як знаходити пригоди.

Вона завжди гадала, що так буде ліпше, аніж дозволяти пригодам знаходити її. Проте залишившись на самоті посеред океану в двомісному човнику без весел чи будь-яких інших засобів для виживання, втративши з виду землю, не кажучи вже про мотузки, що туго стягували зап'ястки, дівчина почала замислюватися, чи так вона вже й права.

Стояла безмісячна ніч, а морська гладь віддзеркалювала темряву зоряного небосхилу так, що лиш за легенькими хвилями біля човна можна було розрізнити небо й воду. Зазвичай це приносило Лілі відчуття, ніби вона перебуває у центрі всесвіту.

Але зараз їй хотілося кричати.

Натомість дівчина примружилася, вдивляючись у вогники вдалині, які заледве можна було відрізнити від зірок лише зав-

дяки їх червонястому забарвленню. Вона спостерігала, як поволі, але рішучо віддалявся корабель. Її корабель.

Потроху почала закрадатися паніка, проте вона стійко намагалася її вгамувати.

«Я — Делайла Бард, — думала дівчина, відчуваючи, як мотузки вриваються в шкіру. — Я — крадійка, піратка та мандрівниця. Я побувала в трьох різних світах і вижила. Я пролила кров могутніх правителів і тримала в руках магію. І згряя мужиків на тому кораблі не може робити те, що можу я. Мені ніхто з них не потрібен.

Я така одна на увесь бісів світ».

Вдовольнившись своєю внутрішньою підбадьорливою промовою, вона всілася спиною до корабля, вдивляючись у ніч.

«Усе могло бути й гірше», — продовжила дівчина, аж раптом відчула, як холодна вода підбралася до її чоbit. Опустивши погляд і придивившись, вона помітила невелику дірку в дні човна. На жаль, саме в цьому випадку розмір не мав значення — навіть найменша шпарина могла потопити човен так само, як і величезна пробоїна.

Ліла застогнала й перевела погляд на жорстку мотузку, що міцно стягувала руки, подумки подякувавши тим йолопам, що не здогадалися зв'язати їй ще й ноги. Не тривожило (хоча й не додавало ентузіазму) навіть жахливе зелене плаття з тисячею пишних кринолінів, занадто урочистим гаптуванням та настільки туго затягнутим на талії корсетом, що вона майже не могла дихати. На який чорт жінки роблять таке з собою?

Тим часом вода підіймалася все вище, тож Лілі довелося зосередитися. Вона вдихнула так глибоко, як лише дозволяло її вбрання, і оглянула усе своє добро, що ризикувало дуже швидко затонути: одну флягу елю (подарунок на згадку), три ножі (усі надійно сховані), кілька сигнальних вогнів (залишених людьми, які пустили її в «плавання»), власне, те саме плаття (хай йому грець) та вміст його кишень та спідниць (вкрай необхідні речі, якщо вона збиралася вибратися з цієї халепи).

Ліла взяла один із сигнальних вогнів — предмет, схожий на феєрверк, який, якщо ним чиркнути об будь-яку поверхню, спалахував різними кольорами. Він не пускав аж такі сильні

спалахи, проте світив достатньо сильно, аби розрізати нічну темряву. Один такий сигнальний повинен горіти близько чверті години, а кожен з кольорів мав відповідне значення, код: жовтий — «тоне корабель», зелений — «хвороба на борту», білий — «лихо», червоний — «пірати».

Вона мала по одному вогню кожного кольору, тож мусила ретельно обміркувати, який саме піде у витрату першим. Глянувши ще раз на рівень води, що невпинно піднімався, дівчина зупинила свій вибір на жовтому. Тримаючи сигнальний вогонь обома руками, вона чиркнула ним об борт човна.

Вогонь вилетів несподівано, і яскраве світло залило усе навколо. Воно ніби розрізало світ навпіл: з одного боку було сліпуче біло-золоте полум'я, а з іншого — густа чорна порожнеча. Лілі знадобилося чи не з півхвилини, аби, проклинаючи усе й уся, прокляпати сльози, що виступили через занадто яскравий спалах. Зрештою вона відхилила сигнальний вогонь вбік, подалі від свого обличчя. І почала рахувати. Досить скоро вогонь почав миготіти, а потім і зовсім згас. Вона вдивлялася в горизонт, виглядаючи хоч якийсь корабель, проте марно. А вода тим часом вже сягнула литок. Дівчина взялася за наступний вогонь — білий, що позначав лихо, — і так само вдарила ним об дерев'яний борт човна, цього разу прикриваючи очі. Вона рахувала хвилини, які неблаганно спливали, намагаючись углядіти хоча б найменші ознаки життя в безкрайній темені.

— Ну, давай, — шепотіла вона. — Давай, давай, давай...

Слова розтанули в шипінні сигнального вогню, який зникав з характерним звуком, залишаючи навколо неї непохитну темряву.

Ліла заскреготіла зубами.

Судячи з рівня води в човні, їй лишалась всього чверть години до того, як відверта можливість затонути стане зовсім невідворотною. Отже, часу вистачить лише на один сигнальний.

Раптом вздовж човна щось, звиваючись, пропливло. Щось велике.

«Якщо є на цьому світі бог, хай який, — подумалось дівчині, — небесне тіло, потойбічна сила, будь-хто там нагорі або під землею, кому, можливо, схочеться усе ж побачити мене живою в най-

ближчому майбутньому, чи то пак з жалості, чи для розваги, саме зараз час втрутитися».

З такими думками вона взялася за червоний сигнальний вогонь — той, що означав піратів, — і вдарила ним щосили, заливаючи ніч навколо моторошним рубіновим сяйвом. Воно вмить нагадало їй річку Айл, що текла Лондоном. Не її Лондоном (якщо те похмуре місце взагалі колись було її), та й не блідим Лондоном, в якому зародилися Атос, Астрід та Голланд, а його Лондоном. Келловим Лондоном.

Згадка про Келла спалахнула в її уяві неначе іще один сигнальний вогонь. Його рудувато-каштанове волосся і зморшка, що залягала між очима, — блакитним та чорним, — коли він сунув брови. *Антарі*. Хлопець-чарівник. Принц.

Ліла вдивлялася прямісінько в червоний вогник, допоки він не випалив примарний образ. Наразі вона мала важливіші справи. Вода підіймалася. Сигнальний вогонь уже догоряв. У воді навколо човна сновигали тіні.

Саме тоді, як червоний спалах почав остаточно згасати, вона побачила його.

Він з'явився неначе туманна примара, що пливла морським полотном. Згодом туман перетворився на обриси корабля. Лискуча чорна палуба й насичено-чорні вітрила були майже непомітними в темні ночі, а крихітний ліхтар на борту був настільки тьмяним, що здалеку скидався на чергову зірку. Лише коли корабель наблизився і вже грізно нависав над нею, Ліла змогла його розрізнити в залишках червоного світла.

Попри невиразне світіння сигнальника, дівчина таки спромоглася прочитати назву корабля, виведену блискучою фарбою на корпусі. *Іс Ранес Гаст*.

«Мідний крадій».

Очі Ліли розширилися від здивування й полегшення. Вона нишком усміхнулася і приховала свій радісний вираз обличчя за більш відповідним — вдячним і водночас благальним, з домішкою настороженості та надії.

Сигнальний вогонь остаточно згас, проте корабель був достатньо близько, щоб вона могла роздивитися обличчя чоловіків, які посхилялися за поручні.